न मामर्हसि धर्मज्ञ परित्यक्तुमनागसम् ।
धर्मे स्थितां स्थितो धर्मे सदा प्रियहिते रताम् ॥ ८८ ॥
प्रदाने कारणं यच्च मम तुभ्यं द्विजोत्तम ।
तदलब्धवतीं मन्दां किं मां वक्ष्यति वासुकिः ॥ ८९ ॥
5 मातृशापाभिभूतानां ज्ञातीनां मम सत्तम ।
अपत्यमीप्सितं वत्तस्तच्च तावन्न दृश्यते ॥ ९० ॥
संप्रयोगो भवेन्नायं मम मोघस्त्वया द्विज ।
ज्ञातीनां हितमिच्छन्ती भगवंस्त्वां प्रसादये ॥ ९१ ॥
इममव्यक्तरूपं मे गर्भमाधाय सत्तम ।
10 कथं त्यक्त्वा महात्मा सन्गन्तुमिच्छस्यनागसम् ॥ ९२ ॥
एवमुक्तस्तु स मुनिर्भार्यां वचनमब्रवीत् ।
यद्युक्तमनुरूपं च जरत्कारुस्तपोधनः ॥ ९३ ॥
अस्त्ययं सुभगे गर्भस्तव वैश्वानरोपमः ।
ऋषिः परमधर्मात्मा वेदवेदाङ्गपारगः ॥ ९४ ॥
15 एवमुक्त्वा स धर्मात्मा जरत्कारुर्महानृषिः ।
उग्राय तपसे भूयो जगाम कृतनिश्चयः ॥ ९५ ॥
गतमात्रं तु भर्तारं जरत्कारुरवेदयत् ।
भ्रातुः सकाशमागत्य याथातथ्यं तपोधन ॥ ९६ ॥
ततः स भुजगश्रेष्ठः श्रुत्वा सुमहदप्रियम् ।
20 उवाच भगिनीं दीनां तदा दीनतरः स्वयम् ॥ ९७ ॥
जानासि भद्रे यत्कार्यं प्रदाने कारणं च यत् ।
पन्नगानां हितार्थाय पुत्रस्ते स्यात्ततो यदि ॥ ९८ ॥
स सर्पसत्त्रात्किल नो मोक्षयिष्यति वीर्यवान् ।
एवं पितामहः पूर्वमुक्तवांस्तु सुरैः सह ॥ ९९ ॥
25 अप्यस्ति गर्भः सुभगे तस्मात्ते मुनिसत्तमात् ।
न चेच्छाम्यफलं तस्य दारकर्म मनीषिणः ॥ १०० ॥
कामं च मम न न्याय्यं प्रष्टुं त्वां कार्यमीदृशम् ।
किं तु कार्यगरीयस्त्वात्ततस्त्वाहमचूचुदम् ॥ १०१ ॥
दुर्वार्यतां विदित्वा च भर्तुस्ते ऽतितपस्विनः ।
30 नैनमन्वागमिष्यामि कदा चित्स शपेत माम् ॥ १०२ ॥
आचक्ष्व भद्रे भर्तुस्त्वं सर्वमेव विचेष्टितम् ।
उद्धरस्व च शल्यं मे घोरं हृदि चिरस्थितम् ॥ १०३ ॥